

Arrest

nr. 57 738 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. TROMBETTA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Koerd te zijn afkomstig van het dorp Tokel, behorende tot Terbesiyeh (Qahtaniyeh in het Arabisch), provincie Hassake. U zou van 16 september 2001 tot 12 maart 2004 uw legerdienst uitgeoefend hebben in de haven van Lattakiyeh. Op 12 maart 2004 zou u van Lattakiyeh naar Damascus zijn gegaan om bij uw broer J. {...} te overnachten. Op 13 maart 2004 zou u bij hem thuis zijn gearresteerd en dit omwille van de Koerdische rellen naar aanleiding van de incidenten in Kamishli. Op 8 april 2004 zou u zijn vrijgelaten op voorwaarde dat u nooit deel zou nemen aan politieke activiteiten. In augustus 2006 zou u via uw vrienden Q.{..} en A. {...} sympathisant geworden zijn van de PYD (Partiya Yekitiya Demokrati). U zou maandelijks geld gegeven en deelgenomen hebben aan het jaarlijkse Newrozfeest. U zou naar aanleiding hiervan nooit problemen gekend hebben met de Syrische autoriteiten. Begin december 2009 zou u dan uiteindelijk

toch door Q. {...} zijn uitgenodigd om deel te nemen aan een partijvergadering die verband hield met de dood van tal van Koerdische soldaten. Op 5 december 2009 zou u aan deze vergadering hebben deelgenomen in het dorp Abré. Na ongeveer één uur zou een vrouw 'politie' geschreeuwd hebben waarna iedereen in paniek zou zijn weggevlucht. U zou over de muur zijn gekropen en zijn gevlucht naar het dorp Alakosh. Vervolgens zou u per wagen naar het dorp Grabé Rash (Kheraba Rash) zijn gevlucht. U zou er bij M. {...}, een vriend van uw vader, zijn ondergedoken. Tijdens uw verblijf aldaar zou u via uw vader vernomen hebben dat u door de Amn Siyasi (Politieke Veiligheidsdienst) werd gezocht en dat uw vrienden Q. {...} en A. {...}, leden van de PYD die ook op de vergadering aanwezig waren, werden aangehouden. Op 28 december 2009 zou u door de smokkelaar per wagen naar Aleppo zijn gebracht. De smokkelaar zou uw identiteitskaart op zak hebben gehouden. In Aleppo zelf zou u aan een andere smokkelaar zijn overgedragen. De eerste smokkelaar zou uw identiteitskaart terug aan uw ouders overhandigen. U zou per wagen naar Bab el Hawa, dichtbij de Turkse grens, zijn gebracht. In Turkije zelf zou u de volgende dag een Palestijns document ontvangen hebben waarmee u verder per bus kon reizen richting Istanbul. In Istanbul zou u via uw vader vernomen hebben dat de Amn Siyasi tijdens een huiszoeking een PYD-vlag en uw camera in beslag hadden genomen. Op 18 februari 2010 zou u Istanbul per vrachtwagen verlaten hebben en op 25 februari 2010 in België zijn aangekomen. Dezelfde dag nog heeft u hier asiel aangevraagd. Via een Koerd in het centrum zou u in contact zijn gebracht met de PYD. Op 12 maart 2010 zou u deelgenomen hebben aan een actie van de PYD, alsook op 26 maart 2010 en dit ter herdenking van de gesneuvelden in Raqqa. U zou ook nog aan twee acties van de Yekiti partij hebben deelgenomen waaronder één op 13 oktober 2010 ter herdenking van de volkstelling. Op de dag van uw gehoor, op 19 oktober 2010, zou u via een zekere Rodi, in het bezit zijn gekomen van een attest van de PYD op datum van 15 oktober 2010.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u als louter sympathisant van de PYD, die gedurende drie jaar helemaal geen noemenswaardige activiteiten uitoefende voor de partij (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 11), plots zou zijn uitgenodigd om deel te nemen aan een partijvergadering (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 13). U gepeild naar de reden hiervoor, stelt slechts dat de partij u uitgenodigd had. Gezien dit geen antwoord is op de aan u gestelde vraag, werd deze u nogmaals gesteld en weerom ontweek u een antwoord door te stellen dat u vier dagen op voorhand hiervan verwittigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is toch wel opmerkelijk dat u op deze vraag zelfs geen begin van antwoord weet te formuleren. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u tot op dat moment nooit iets bijzonders hebt gedaan voor de partij. Wanneer u dan na drie jaar sympathisant te zijn geweest plots gevraagd wordt deel te nemen aan een partijvergadering kan er toch van uit worden gegaan dat hier een reden voor was of dat er een bedoeling hieraan gekoppeld was en de vaststelling dat u hieromtrent totaal niets weet te vertellen kan dan ook niet overtuigen, temeer u dan ook nog eens uitgenodigd werd door uw vriend Q. {...} waardoor er eens te meer van u verwacht kan worden hierover iets te kunnen vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is ook zeer merkwaardig dat u geen enkele van de twintig aanwezigen bij naam kan noemen, noch van waar zij afkomstig zijn (gehoorverslag CGVS, p. 13). Zelfs al had u nooit eerder deelgenomen aan een dergelijke bijeenkomst kan er toch van worden uitgegaan dat u op zijn minst één naam zou hebben gehoord, al wat het maar van uw vrienden. Ook op de vraag wie de eigenaar van het huis in Abré was, waar de vergadering plaatsvond, moet u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verder kan de manier waarop u beweert uit het huis in Abré te zijn kunnen ontsnappen niet overtuigen. Zo zou u zonder enig probleem, samen met andere jongens, nadat u agenten aan de voordeur had zien staan over de muur zijn kunnen kruipen en wegvluchten (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is opmerkelijk dat er aan de overkant van de muren jullie geen agenten stonden op te wachten, dit terwijl het naar uw zeggen een typische woningbouw betreft, zodat u zomaar te voet naar het dorp Alakosh zou zijn kunnen gaan (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 14 en 15). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat de autoriteiten dit huis als doelwit hadden genomen waardoor er van uit kan worden gegaan dat deze actie grondig was voorbereid en men alles tot in details had gepland. Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat bij een dergelijke razzia de Syrische autoriteiten zouden hebben nagelaten ook manschappen achter deze muur te plaatsen aangezien dit toch de meest evidente vluchtroute was. Deze toch wel zeer amateuristische aanpak van de veiligheidsdiensten kan dan ook, en zoals reeds werd opgemerkt, totaal niet overtuigen.

Vervolgens kunnen er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop u, na te zijn gevlucht, zou hebben gereisd. Vooreerst stelt u te zijn ondergedoken vlakbij de Turkse grens, meer bepaald in Garbé Rash (Kheraba Rash), en hier een drietal weken te zijn gebleven

(gehoorverslag CGVS, p. 3 en Verklaring dd. 25/02/2010 punt 34. reisroute + zie topologische kaarten toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is dan ook zeer merkwaardig dat de smokkelaar het risico zou genomen hebben om u, die zich dus vlakbij de Turkse grens bevond, weer helemaal naar het westen (provincie Aleppo) van Syrië te laten reizen om dan via een andere plek de grens met Turkije over te steken (gehoorverslag CGVS, p. 3 en Verklaring dd. 25/02/2010 punt 34. reisroute + zie topologische kaarten toegevoegd aan het administratieve dossier). Geconfronteerd met deze merkwaardige vluchtroute ontwijkt u andermaal een antwoord op de vraag en herhaalt gewoon dat jullie naar Aleppo gingen en via Bab el-Hawa de grens overstaken (gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze door u beschreven gang van zaken kan totaal niet overtuigen en deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen.

Zo is het onbegrijpelijk dat u met behulp van een smokkelaar helemaal van de provincie Hassake (Kheraba Rash) naar de provincie Aleppo zou zijn gereisd zonder enig document op zak te hebben waarmee u zich tijdens een eventuele controle kon legitimeren. U verklaart zelf uw identiteitskaart aan de smokkelaar te hebben overhandigd tijdens deze rit naar Aleppo waarna hij het document op zijn beurt aan uw ouders zou overhandigen (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 6). Het is weinig geloofwaardig dat de smokkelaar dit document bij zich zou hebben gehouden terwijl in geval van een grondige controle uw ware identiteit aan het licht zou komen en hij zelf problemen riskeerde, namelijk medeplichtigheid aan het helpen vluchten van een Syrische staatsburger die gezocht wordt. Gezien bovenstaande observaties kan uw vergoelijking, namelijk dat jullie werkkleren droegen tijdens de autorit naar Aleppo waardoor het leek alsof jullie naar het werk gingen, geen afdoende verschoning bieden voor het niet kunnen voorleggen van identiteitsstukken bij een controle door de Syrische autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 5). Temeer u dan ook nog eens zelf toegeeft in geval van een controle wel degelijk een groot probleem te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het argument dat u opwerpt, namelijk dat de smokkelaar gebruik maakte van landbouwwegen, is ook geen afdoende verklaring aangezien een controle nooit uit te sluiten valt en jullie zich bij het binnen rijden van Aleppo stad wel weer op officiële banen begaven.

In de marge dient nog te worden aangestipt dat het zeer merkwaardig is dat u tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingen, ter voorbereiding van uw gehoor op het Commissariaat-generaal, geen enkele allusie gemaakt hebt op het feit dat de PYD-vlag tijdens een huiszoeking door de Amn Siyasi gevonden werd (zie Vragenlijst dd. 25/02/2010, vraag 3 punt 3, 4 en 5 p. 2 + gehoorverslag CGVS, p. 4). Toen u met deze lacune op de zetel van het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd, vergoelijkt u deze omissie door te stellen dat er u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen vragen over werden gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dit argument biedt echter geen afdoende verschoning aangezien er u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal hier ook geen specifieke vraag over werd gesteld en u zelf spontaan dit element ter sprake hebt gebracht (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 18). Het niet eerder aanhalen van dit cruciaal gegeven, namelijk het feit dat de Syrische autoriteiten bezwarend bewijsmateriaal bij u thuis gevonden hebben waardoor zij een grond hadden om u te laten vervolgen omwille van banden met de PYD, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw 'réfugié sur place' activiteiten, namelijk uw deelname aan twee betogingen (dd. 12 maart 2010 en 26 maart 2010) van de PYD vóór de Syrische ambassade (gehoorverslag CGVS, pp. 15 en 16 + zie door u neergelegde foto) en twee betogingen (waaronder één op 13/10/2010) van de Yekiti partij vóór de Syrische ambassade (gehoorverslag CGVS, p. 16), dient er te worden opgemerkt dat u bij deze actie geen prominente, laat staan leidinggevende rol, op u hebt genomen. U was enkel aanwezig in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. De foto van uzelf samen met nog andere betogers toont enkel aan dat u tijdens de manifestatie van 26 maart 2010 aanwezig was, niets meer niets minder (gehoorverslag CGVS, p. 15). Ook het feit dat u tot op heden via de partij geen informatie met betrekking tot de detentie van de PYD-leden Q. {...} en {...} hebt kunnen bekomen (gehoorverslag CGVS, p. 17), is heel merkwaardig te noemen temeer zij al sinds 5 december 2009 zouden zijn gearresteerd en dergelijk lange detentie of verdwijning van PYD-leden vast en zeker op de voet wordt opgevolgd door de PYD partij. In dezer dient aangestipt dat het CGVS wat betreft de door u beweerde activiteiten in Syrië tot conclusie is gekomen dat uw verklaringen terzake ongeloofwaardig zijn. Gezien de afwezigheid van vervolging tegen uw persoon in uw land van herkomst en gezien het feit dat u binnen de Syrisch-Koerdische gemeenschap in België geen prominente rol speelt, is het niet aannemelijk dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn u te identificeren als een opposant van het regime. Het door u neergelegde attest van de PYD (dd. 15/10/2010) heeft gezien bovenstaande observaties slechts een zeer relatieve waarde. Daarenboven dient met betrekking tot dit attest nog te worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat u al na één week een dergelijk document hebt verkregen zonder dat u enige vragen werden gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 17), zulks ondermijnt de waarde ervan op niet geringe wijze. Er wordt zelfs niet aangeduid of u nu lid (Mitglied) ofwel sympathisant (Sympathisant) bent van de PYD partij. Het vormt ook geen bewijs van de door u

beweerde problemen in Syrië. Dit document werd enkel ter uwen behoefte opgesteld en nergens wordt melding gemaakt van uw beweerde problemen in Syrië.

Het door u neergelegde document, namelijk uw Syrische identiteitskaart, heeft enkel betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1.A, tweede alinea van de Vluchtelingenconventie.

2.1.1. Voorafgaandelijk dient opgemerkt te worden dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2. Met betrekking tot de uitnodiging voor de partijvergadering, betoogt verzoeker dat hij nooit beweerd heeft geen activiteiten voor de partij uitgeoefend te hebben en stelt hij dat de uitnodiging voor de partijvergadering weinig bijkomende uitleg behoeft. Verzoeker poneert dat de PYD als minderheidspartij steeds op zoek is naar versterking, en dit uiteraard onder Koerden. Verzoeker geeft aan dat de vergadering ging over de mysterieuze dood van vele Koerdische soldaten als gevolg van folteringen. Hij stelt dat het dan ook niet als eigenaardig mag worden beschouwd dat hij, als ex-militair en Koerd, zich hierdoor aangesproken voelde. Verzoeker verwijst naar een aantal persberichten en het Algemeen Ambtsbericht Syrië waaruit blijkt dat dit een actueel onderwerp is bij de Syrische Koerden. Verzoeker vermeldt bovendien dat hij werd uitgenodigd door zijn vriend Q.T. {...} en stelt dat hij wel degelijk twee van de aanwezigen bij naam kon noemen. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan de feiten als hij vaststelt dat verzoeker geen enkele van de twintig aanwezigen bij naam kon noemen.

Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat het aan de asielzoeker is om zijn asielaanvraag geloofwaardig te maken en dit aan de hand geloofwaardige en coherentie verklaringen en concrete aanwijzingen of een begin van bewijs. Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal niet onterecht twijfels heeft geuit over de plotse uitnodiging van verzoeker om deel te nemen aan een partijvergadering van de PYD. Verzoeker verklaart immers dat hij slechts sympathisant was, dat hij geld gaf en hielp tijdens het Newroz feest (gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 8 en 11). Wanneer verzoeker uitdrukkelijk gevraagd wordt naar de redenen van zijn uitnodiging, raakt hij niet verder dan te herhalen dat hij uitgenodigd was door de partij en deelnam. Wanneer hem gevraagd wordt waarom hij nooit eerder uitgenodigd werd voor een vergadering antwoordt verzoeker niet op de vraag maar stelt hij simpelweg dat hij vier dagen op voorhand verwittigd werd van de vergadering en dat deelname niet verplicht was (gehoorverslag, CGVS, stuk 3, p. 13). Verzoeker wist evenmin wie de eigenaar was van het huis waar de vergadering plaatsvond (stuk 3, p. 13) noch kon hij met uitzondering van Q.T. en A.I. vertellen wie de aanwezigen waren op de vergadering (stuk 3, p. 13).

Waar verzoeker stelt dat hij nooit verklaard heeft dat hij geen activiteiten voor de partij heeft ontwikkeld, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing nu de commissaris-generaal hoegenaamd niet stelt dat verzoeker geen activiteiten uitoefende voor de PYD, maar wel dat hij geen *noemenswaardige* activiteiten uitoefende voor de partij. Immers kunnen noch het feit dat verzoeker lidgeld betaalde noch het feit dat hij hielp bij de organisatie van feesten aanzien worden als noemenswaardige activiteiten zodat terecht vraagtekens geplaatst worden bij de uitnodiging van verzoeker op een partijvergadering als loutere sympathisant.

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker wat hij tijdens zijn verhoren heeft verklaard. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Verzoeker stelt dat hij wél de namen van de heren Q.T. en A.I. heeft genoemd (gehoorverslag DVZ, stuk 12, p. 2). Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel tijdens het invullen van de vragenlijst als tijdens het gehoor op het Commissariaat generaal verklaarde dat bij de inval op de vergadering Q.T. {...} en A.I. {...} gearresteerd werden (resp. stuk 12, p. 2 en stuk 3, p. 5). Wanneer verzoeker gevraagd wordt wie de andere aanwezigen waren op de vergadering blijft hij het antwoord schuldig (stuk 3, p. 13). Uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het ongeloofwaardig acht dat verzoeker geen enkele van de andere aanwezigen bij naam kan noemen, zeker nu hij uitgenodigd werd door zijn vriend Q. {...} en er toch op zijn minst van verzoeker verwacht kan worden dat hij één naam zou gehoord hebben, al was het maar van zijn vrienden. De vaststelling echter dat verzoeker niemand van de andere genodigden bij naam kan noemen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn deelname aan een partijvergadering.

De Raad wijst erop dat verzoeker er ook nu niet in slaagt een geloofwaardige reden te geven voor het feit dat hij, als niet-prominente sympathisant, uitgenodigd werd voor de partijvergadering. Dat hij werd uitgenodigd omdat hij ex-militair en Koerd is, overtuigt niet. Immers, zoals hoger reeds gesteld, diende verzoeker het antwoord schuldig te blijven op de vraag waarom net hij uitgenodigd werd op een partijvergadering zodat de nuancering die verzoeker nu in zijn verzoekschrift aanbrengt geen steun vindt in het administratief dossier. Waar verzoeker verwijst naar persartikelen en een Algemeen Ambtsbericht over de dood van verschillende Koerdische militairen, wijst de Raad erop dat het gegeven dat de mysterieuze dood van vele Koerdische soldaten een actueel onderwerp is bij de Syrische Koerden niet aantoonbaar dat de verklaringen van verzoeker over zijn aanwezigheid bij een partijvergadering correct zijn.

2.1.3. Met betrekking tot de ontsnapping uit het huis in Abré, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zijn twijfels over de manier waarop hij kon ontsnappen uit het huis in Abré niet kan staven. Verzoeker stelt dat om de actie van de Syrische autoriteiten als amateuristisch te kunnen beschouwen, deze zou moeten vergeleken worden met andere gelijkaardige acties bij partijvergaderingen van de PYD. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal hier geen feitenmateriaal aanbrengt. Verzoeker verwijst vervolgens naar het Algemeen Ambtsbericht Syrië en het Human Rights Watch World Report 2009 om aan te tonen dat interventies van de Syrische veiligheidsdienst zeker als geloofwaardig dienen beschouwd te worden.

Er dient opnieuw herhaald te worden dat de bewijslast rust op de asielzoeker die zijn asielrelaas geloofwaardig dient te maken en niet op de commissaris-generaal. Het is aan verzoeker om aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees heeft voor vervolging of een ernstig risico loopt op ernstige schade en dit aan de hand van mogelijke, geloofwaardige en eerlijke verklaringen. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt waarom de commissaris-generaal terecht vraagtekens plaatst bij de manier waarop verzoeker is kunnen ontsnappen. Met de verwijzing naar algemene rapporten over interventies van de Syrische veiligheidsdienst, slaagt verzoeker er niet in om de vaststelling dat het erg merkwaardig zou zijn dat er bij deze interventie geen agenten stonden aan de ontsnappingsmuur, te weerleggen. Immers blijkt uit deze rapporten dat de Syrische veiligheidsdiensten bijeenkomsten trachten te verhinderen en activisten in hechtenis nemen en berechten, doch hieruit blijkt niet dat dit plaatsvindt op een dergelijk amateuristische wijze zoals door verzoeker beschreven.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

2.1.4. In verband met zijn vluchtroute en identiteitsdocumenten, stelt verzoeker dat hij zijn vluchtrelaas enkel kan bevestigen aangezien dit de enige realiteit is. Verzoeker stelt dat hij zich zeer dicht tegen de Turkse grens bevond ten tijde van zijn verblijf in Kheraba Rash. Volgens verzoeker is dit een zeer drukke grenspost en dus niet geschikt voor smokkelaars en is het daarom niet vreemd dat de smokkelaar een andere grensstreek verkoos. Verzoeker kan bovendien enkel het feit dat hij gereisd heeft zonder identiteitsdocumenten bevestigen. Verzoeker bevestigt dat hij een risico genomen heeft, omdat hij geen andere keuze had.

2.1.5. Waar verzoeker nu beweert dat hij niet via Kheraba Rash de Syrisch-Turkse grens is overgestoken omdat het niet geschikt is voor smokkelaars, wijst de Raad erop dat dit een blote a posteriori bewering is die geenszins overtuigt. Immers, wanneer aan verzoeker tijdens zijn verhoor gevraagd wordt waarom hij helemaal naar Aleppo is gereden terwijl hij in Kheraba Rash vlakbij de Turkse grens zat, antwoordt verzoeker ontwijkend: *"We gingen naar Aleppo en zo naar Bab el Hawa"* (gehoorverslag, CGVS, stuk 3, p. 6). Dat verzoeker op deze eenvoudige vraag ontwijkend heeft geantwoord, bevestigt dan ook dat er merkwaardigheden zijn met betrekking tot zijn vluchtroute. In verband met de identiteitsdocumenten, is de Raad van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden bij strikte controles, zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid dat verzoeker van de provincie Hassake naar Aleppo zou zijn gereisd zonder enig identiteitsdocument. Verzoeker verklaart immers zelf dat een arrestatie een groot probleem zou zijn geweest (gehoorverslag, CGVS, stuk 3, p. 6). Het is bovendien erg ongeloofwaardig dat hij zijn reisdocument aan de smokkelaar zou afgegeven hebben, waardoor de smokkelaar een groot risico zou lopen in het geval van een arrestatie. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vluchtrelaas louter bevestigt en stelt dat hij een groot risico heeft genomen. Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan de pertinente motivering op dit punt.

2.1.6. Met betrekking tot de vergeten informatie tijdens zijn gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk de vlag van de PYD die bij hem thuis zou zijn gevonden tijdens een huiszoeking door de Syrische veiligheidsdiensten, merkt verzoeker op dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op de dag van zijn aankomst in België. Verzoeker meent dat er na een reis in een vrachtwagen van enkele dagen toch wel een duidelijke verschoningsgrond voorhanden is. Bovendien stelt verzoeker dat hij deze informatie spontaan heeft meegedeeld op het Commissariaat-generaal ten tijde van het interview.

De Raad wijst erop dat het niet vermelden tijdens zijn eerste contact met de asielinstanties van deze informatie die een kernelement betreft in verzoekers asielrelaas nu het gaat om het aantreffen van bezwarend materiaal door de Syrische autoriteiten, een belangrijke negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij in elke fase van de asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, zeker wat betreft de elementen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Dat verzoeker de dag van zijn verhoor een lange reis achter de rug had is daarom ook geen verschoning voor het niet vertellen van dergelijk cruciaal element. Het argument van verzoeker dat hij de informatie spontaan heeft meegedeeld tijdens zijn later gehoor, is evenmin dienstig. Immers blijkt dat ook op het Commissariaat-generaal niet expliciet gevraagd werd naar dit feit zodat niet ingezien kan worden waarom verzoeker nagelaten heeft dit feit bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden. Wanneer verzoeker hiermee geconfronteerd wordt poneert hij slechts dat hij niet weet waarom hij dit feit niet eerder vermeld heeft en dat het gewoon bij hem opkwam (stuk 3, p. 18). Dergelijke verklaring doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag nu verwacht kan worden dat ingrijpende gebeurtenissen die hem ertoe nopen op de vlucht te slaan, in zijn geheugen gegrift staan en niet het ene moment wel en het andere moment niet bij hem opkomen.

2.1.7. Met betrekking tot de "réfugié sur place" activiteiten en het neergelegde attest van de PYD, stelt verzoeker dat de foto's in bijlage aan het verzoekschrift wel degelijk zijn aanwezigheid bij de betoging voor de Syrische ambassade bevestigen. Verzoeker meent nog dat het onderscheid tussen lid en sympathisant van ondergeschikt belang is. Hij verwijst hiervoor naar informatie van kurdwatch.org, waaruit blijkt dat zowel leden als sympathisanten worden gearresteerd. Verzoeker stelt dan ook dat hij al voldoende risico loopt als sympathisant van de PYD. Verzoeker stelt dat zijn aanwezigheid op diverse betogingen in België zonder twijfel minstens duidt op sympathiseren met de PYD. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal niet kan aantonen dat het spelen van een prominente rol binnen de PYD in België een voorwaarde is om een georganiseerde vrees voor vervolging in de hand te kunnen werken. Met

betrekking tot het attest van de PYD, stelt verzoeker dat uit een naamcontrole blijkt dat de verklaringen van PYD aangaande verzoekers betrokkenheid wel degelijk echt is.

Met betrekking tot de foto's die verzoeker voorlegt, wijst de Raad erop dat de deelname van verzoeker aan manifestaties geenszins wordt betwist door de verwerende partij. Waar verzoeker verwijst naar algemene artikelen van een website waaruit blijkt dat ook sympathisanten van de PYD gearresteerd worden, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk omwille van zijn deelname aan manifestaties in België een reëel risico loopt gearresteerd te worden in Syrië, dit te meer verzoeker niet heeft aangetoond dat hij persoonlijk gezocht wordt door de Syrische autoriteiten én hij bij de manifestaties in België geen leidinggevende of prominente rol heeft gespeeld waardoor de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn verzoeker te identificeren als een opposant van het regime. Met betrekking tot het attest van de PYD, wijst de Raad erop dat verzoekers betoog geenszins een geloofwaardige verklaring biedt voor de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing: *"Het door u neergelegde attest van de PYD (dd. 15/10/2010) heeft gezien bovenstaande observaties slechts een zeer relatieve waarde. Daarenboven dient met betrekking tot dit attest nog te worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat u al na één week een dergelijk document hebt verkregen zonder dat u enige vragen werden gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 17), zulks ondermijnt de waarde ervan op niet geringe wijze. Er wordt zelfs niet aangeduid of u nu lid (Mitglied) ofwel sympathisant (Sympathisant) bent van de PYD partij. Het vormt ook geen bewijs van de door u beweerde problemen in Syrië. Dit document werd enkel ter uwen behoeve opgesteld en nergens wordt melding gemaakt van uw beweerde problemen in Syrië."* Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van bewijsdocumenten dient ondersteund te worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, waartoe verzoeker – zoals in de vorige punten werd uiteengezet – in gebreke blijft.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker verwijst hierbij naar de elementen in het eerste middel en meent dat hij als zijnde lid q.q. sympathisant van de PYD een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Meer bepaald loopt verzoeker het risico op foltering. Verzoeker verwijst in dit kader naar een citaat uit het Webzine voor Internationale Politiek. Verzoeker werpt ook de schending van artikel 3 EVRM op en verwijst dienaangaande naar een citaat uit HRW World Report.

Inzake de ingeroepen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat verzoekers asielaanvraag ongelooftwaardig is en hij aldus geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingstatus vraagt, stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker daartoe geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt. Waar verzoeker het bovenvermelde citaat aanhaalt, dient opgemerkt te worden dat hij met de verwijzing naar algemene bronnen niet in concreto aantoonde dat hij persoonlijk risico zou lopen op ernstige schade.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER